

само ние се научихме, че ти рѣжешъ на хората рѣцѣтъ и краката Това не е хубаво; това е голѣмъ грѣхъ, за който Богъ ще те накаже.

При всичко дѣто ние въ този день безъ да очакваме имаме помощъ, понеже дойдоха при насъ отъ българската болница нѣколко моми и калугерки, а така също и други мъже и жени, които бѣха или повикани или сами дошли, но пакъ ние работихме безъ никаква почивка тъкмо дванадесетъ часове, отъ четири часа сутринята до четири вечерята, и тая работа бѣше особено тѣжка, защото се намѣрвахме подъ открито небе, а пакъ слънцето печеше немилосърдно.

Мъжете внасяха или пренасяха раненитѣ и опериреванитѣ; женитѣ раздаваха чай, вино, водка, тютюнъ и обѣдъ; а нѣкои имъ промѣняха дрехитѣ. Тия всички предмѣти се взимаха отъ складътъ на Червеный Кръстъ; при това нѣкои Българки донасяха отъ своитѣ собствени и ги облачаха на солдатитѣ, вмѣсто окървавенитѣ. Помощта на Българкитѣ ни даде врѣме да отидемъ у дома си за обѣдъ и да си починемъ малко нѣщо. Когато слѣдъ обѣдъ се върнахме въ болницата, ние приехме извѣстие отъ единъ казакъ, който бѣше дошелъ отъ Шипка, че скоро ще донесжтъ ранения генералъ Драгомировъ. Веднага се научиха всичкитѣ солдати за това и почти всѣкой който го познаваше, съжалѣваше че такъвъ генералъ е раненъ. Донесоха го вечерята и го туриха въ манастирътъ, въ келията на игуменицата; слѣдъ него дойдоха Кадацки главния хирургъ въ армията и другитѣ лѣкари, тѣ преглѣдаха колѣното му, прѣзъ което бѣше миналъ куршумъ и